

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ...กองงาน กกช....กลุ่มมาตรฐานวิชาชีพ.....โทร...๐ ๒๖๑๘ ๒๓๒๓..ต่อ.๑๘๑๘.....
ที่...นร.๐๒๐๕.๐๒/...พ.ท..... วันที่..... ๓๐ มกราคม ๒๕๕๒.....
เรื่อง...รายงานผลการประชุม Asia-Pacific Regulatory Roundtable ครั้งที่ ๑๓.....

① เรียน อปส. ผ่าน รปส. (นายรัตนบุรี อติศัพท์)

เรื่องเดิม

๑. คณะกรรมการกิจการสื่อสารและการสื่อสารแห่งชาติ (Malaysian Communications and Multimedia Commission) มีหนังสือเชิญ อปส. เข้าร่วมประชุมโต๊ะกลมว่าด้วยการกำกับดูแลแห่งเอเชียและแปซิฟิก ครั้งที่ ๑๓ (13th Asia-Pacific Regulatory Roundtable) ระหว่างวันที่ ๒๘ - ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๑ ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย

๒. อปส. อนุมัติให้นายตรี บุญเชื้อ นักประชาสัมพันธ์ ๕ กองงาน กกช. เข้าร่วมประชุมดังกล่าว โดยเบิกจ่ายจากเงินรายได้ส่วนกลางจำนวน ๔๗,๐๐๐ บาท

ข้อเท็จจริง

๑. การประชุมโต๊ะกลมว่าด้วยการกำกับดูแลแห่งเอเชียและแปซิฟิก ครั้งที่ ๑๓ มีผู้แทนหน่วยงานกำกับดูแลด้านกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์จากประเทศต่างๆ เข้าร่วมประชุมจำนวน ๖ ประเทศ ๘ หน่วยงาน (รวมประเทศไทย) ดังนี้

- บรูไนดารุสซาราม: Ministry of Communications
- อินโดนีเซีย (๒ หน่วยงาน): Indonesian Broadcasting Commission (IBC) และ Department of Communication and Information, Directorate General Posts and Telecommunications
- สาธารณรัฐเกาหลี (๒ หน่วยงาน): Korea Communications Commission (KCC) และ Korea Communications Standards Commission (KCSC)
- มาเลเซีย: Malaysian Communications and Multimedia Commission (MCMC หรือ SKMM)

- สิงคโปร์: Media Development Authority (MDA)

นอกจากนี้ ประเทศฟิลิปปินส์ (Department of Transportation and Communication, National Telecommunications Commission) และสหภาพพม่า (Ministry of Communications, Posts & Telegraphs) ได้ส่งผู้แทนเข้าร่วมสังเกตการณ์

30 H.A. 2552

สรุปการประชุมโต๊ะกลมว่าด้วยการกำกับดูแลแห่งเอเชียและแปซิฟิก ครั้งที่ ๑๓
(13th Asia-Pacific Regulatory Roundtable)

คณะกรรมการกิจการสื่อสารและการสื่อสารแห่งมาเลเซีย (Malaysian Communications and Multimedia Commission) เป็นเจ้าภาพจัดประชุมโต๊ะกลมว่าด้วยการกำกับดูแลแห่งเอเชียและแปซิฟิก ครั้งที่ ๑๓ (13th Asia-Pacific Regulatory Roundtable) ระหว่างวันที่ ๒๘ – ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๑ ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย

หน่วยงานเข้าร่วมประชุม

- บรูไนดารุสซาราม: Ministry of Communications
- อินโดนีเซีย (๒ หน่วยงาน): Indonesian Broadcasting Commission (IBC) และ Department of Communication and Information, Directorate General Posts and Telecommunications
- สาธารณรัฐเกาหลี (๒ หน่วยงาน): Korea Communications Commission (KCC) และ Korea Communications Standards Commission (KCSC)
- มาเลเซีย: Malaysian Communications and Multimedia Commission (MCMC หรือ SKMM)
- สิงคโปร์: Media Development Authority (MDA)
- ไทย: Government Public Relations Department (PRD)

สรุปการประชุม

การรายงานผลการดำเนินงานของหน่วยงานกำกับดูแลของประเทศต่างๆ

บรูไนดารุสซาราม (Ministry of Communications)

หัวข้อ	รายละเอียด
สถิติทั่วไป	ประชากร ๓๘๕,๐๐๐ คน ผู้ลงทะเบียนใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ๓๙๗,๐๑๓ ราย ผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต ร้อยละ ๕๑.๑๖ ของจำนวนประชากรทั้งหมด เครื่องรับโทรทัศน์ ๒๕๐,๐๐๐ เครื่อง ครั้วเรือนที่มีโทรทัศน์ ๖๕,๐๐๐ ครั้วเรือน (คิดเป็นร้อยละ ๙๙ ของจำนวนครั้วเรือนทั้งหมด) และผู้เป็นสมาชิกเคเบิลทีวี ๓๕,๐๐๐ ราย
สื่อในบรูไน	ฟรีทีวี ๒ สถานี ผู้ให้บริการกิจการระบบบอกรับสมาชิก ๑ ราย สถานีวิทยุกระจายเสียง (ระบบเอฟ.เอ็ม.) ๖ ราย

หัวข้อ	รายละเอียด
การเปลี่ยนแปลง ด้านนโยบายและ การกำกับดูแล	- รัฐบาลบูรณาการปฏิรูปอุตสาหกรรมกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ เมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ - มอบหมายให้ Ministry of Communications ทำหน้าที่เจ้าพนักงานแทน Prime Minister's Office ภายใต้ Broadcasting Act (Chapter 180) - อำนาจหน้าที่ด้านการกำกับดูแลประกอบด้วย การออกใบอนุญาต การจัดเก็บค่าธรรมเนียม การตรวจสอบและบังคับใช้ - สื่อของรัฐยังคงอยู่ภายใต้การบริหารจัดการโดย Prime Minister's Office - มุ่งเน้นให้เกิดการพัฒนากระบวนการบริหารจัดการภาครัฐเพื่อส่งเสริมการให้บริการสื่อ - เป็นการตรวจสอบและกำหนดหลักเกณฑ์ของกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ และการสื่อสารภายใต้หน่วยงานเดียว (กระทรวง) - เพื่อพัฒนาและส่งเสริมการขยายตัวของอุตสาหกรรมกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ รวมถึงมัลติมีเดีย
กฎ ระเบียบที่ เกี่ยวข้อง	- Broadcasting Act (Chapter 180) - Internet Code of Practice Notification - Broadcasting (Class Licence) Notification, 2001 - Broadcasting (Code of Practice) Notification, 1999 - First Schedule – Broadcasting Services Program Code - Second Schedule – Code of Practice for Advertising - Broadcasting (Exemption) Order , 2000 - Broadcasting (TVRO System) Regulations, 2000
ประเภทใบอนุญาต	- ใบอนุญาตมีทั้งหมด ๒๐ ประเภท ~ Free-to-air nationwide television services ~ Free-to-air localised television services ~ Free-to-air international television services ~ Subscription nationwide television services ~ Subscription localised television services ~ Subscription international television services

หัวข้อ	รายละเอียด
	~ Special interest television services ~ Free-to-air nationwide radio services ~ Free-to-air localised radio services ~ Free-to-air international radio services ~ Subscription nationwide radio services ~ Subscription localised radio services ~ Subscription international radio services ~ Special interest radio services ~ Audiotext services ~ Videotext services ~ Teletext services ~ Video-on-demand services ~ Broadcast data services ~ Computer on-line services

อินโดนีเซีย (Indonesian Broadcasting Commission – IBC) และ Department of Communication and Information, Directorate General Posts and Telecommunications)

หัวข้อ	รายละเอียด
กฎ ระเบียบ และ หน่วยงานกำกับดูแล	<u>กฎหมายโทรคมนาคม</u> (Telecommunication Act 1999) - Indonesia Telecommunication Regulatory Body (BRTI) - Directorate General of Posts and Telecommunications (DGPT) <u>กฎหมายวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์</u> (Broadcasting Act 2002) - Directorate General of Communication Facility and Dissemination of Information (DG SKDI) - Indonesia Broadcasting Commission (KPI) - Regional Broadcasting Commission in Provinces (KPID) <u>กฎหมายธุรกิจอิเล็กทรอนิกส์</u> (Electronic Transaction Act 2007) - Directorate General of Telematics Application (DG Aptel)

หัวข้อ	รายละเอียด
ลักษณะของกิจการ	- Broadcasting Act กำหนดประเภทกิจการที่ให้บริการโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายในการชม (ฟรี) ๓ ประเภท ได้แก่ ~ กิจการบริการสาธารณะ <i>Lembaga Penyiaran Publik</i> (LPP), ~ กิจการทางธุรกิจ <i>Lembaga Penyiaran Swasta</i> (LPS), ~ กิจการบริการชุมชน <i>Lembaga Penyiaran Komunitas</i> (LPK), - กฎหมายมุ่งให้เกิดความหลากหลายของเนื้อหารายการและความเป็นเจ้าของ เพื่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ (เอกภาพในความหลากหลาย) - มีการกำหนดจำนวนของใบอนุญาตการใช้คลื่นความถี่ตามระบบอะนาล็อก คือ ๑ คลื่นความถี่ ต่อ ๑ พื้นที่การให้บริการ ต่อ ๑ กิจการ
Indonesia Broadcasting Commission (IBC / KPI)	- IBC (KPI) เป็นหน่วยงานกำกับดูแลกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ โดยเฉพาะด้านรายการ โดยรัฐสภาเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการ - ใบอนุญาตการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ออกให้โดยกระทรวง ตามความเห็นของ IBC กลาง หรือ IBC ภูมิภาค ซึ่งเป็นการทำงานร่วมกันกับ Department of ICT
กิจการกระจายเสียง และกิจการโทรทัศน์	- ฟรีทีวีภาคพื้นดินในระบบอะนาล็อกเข้าถึงผู้ชมได้มากกว่าร้อยละ ๘๐ โดยมีจำนวนเครื่องรับโทรทัศน์ประมาณ ๔๐ ล้านเครื่อง - ใบอนุญาตประกอบกิจการกระจายเสียงระบบ เอฟ.เอ็ม ทั่วประเทศมีจำนวนประมาณ ๖๗๐ ราย ซึ่งส่วนใหญ่ประกอบกิจการทางธุรกิจ - โทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก ให้บริการผ่านทางดาวเทียมและเคเบิล มีสมาชิกรวมทั้งสิ้นน้อยกว่า ๑ ล้านคน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง - กิจการในระบบอะนาล็อกมีอุปกรณ์การส่งเป็นของตัวเอง (เสาส่ง / เครื่องส่ง) และผลิตรายการเอง ซึ่งส่งผลต่อความสำเร็จในเชิงธุรกิจ - ใบอนุญาต: กิจการโทรทัศน์ ๓๔ ราย / กิจการกระจายเสียง เอฟ.เอ็ม. ๖๓๔ ราย ซึ่งส่วนใหญ่ประกอบกิจการทางธุรกิจ ในพื้นที่เมือง - มีความต้องการประกอบกิจการใหม่จำนวนมาก ซึ่งในปีนี้ (๒๕๕๑) มีผู้ยื่นขอประกอบกิจการระบบอะนาล็อกใหม่จำนวน ๒,๖๒๔ ราย - ไม่มีคลื่นความถี่เหลือสำหรับการอนุญาตให้ประกอบกิจการ ดังนั้น จึงต้องพัฒนาระบบให้เป็นดิจิทัลเพื่อแก้ปัญหา

หัวข้อ	รายละเอียด
ระบบดิจิทัล	- ข้อเสนอแนะในการจำแนกกิจการ ได้แก่ ~ ผู้ให้บริการเนื้อหา ซึ่งให้บริการรายการ ถือเป็นสถานีฯ และต้องได้รับใบอนุญาตการประกอบกิจการ ~ ผู้ให้บริการโครงข่าย ซึ่งรวบรวมเนื้อหาจากผู้ให้บริการเนื้อหา รวมทั้ง ใช้ช่องทางคลื่นความถี่ในการแพร่ภาพ – เสียง - ผู้ให้บริการรายการต้องปฏิบัติและกำกับดูแลตาม Broadcasting Act - ผู้ให้บริการโครงข่ายต้องปฏิบัติและกำกับดูแลตาม Telecommunication Act - การจัดช่องรายการระบบดิจิทัลควรคำนึงถึงกิจการที่ให้บริการอยู่แล้วเป็นลำดับแรก ในขณะเดียวกัน ก็อำนวยความสะดวกแก่ผู้ประกอบการรายใหม่ด้วย
การให้บริการโทรทัศน์ผ่านโทรศัพท์เคลื่อนที่	- ใช้ระบบ SFN (Single-Frequency Network) ที่ครอบคลุมถึง ๑๔ ภูมิภาคของประเทศ แต่ไม่แบ่งเขตพื้นที่บริการ - ใช้แบนด์ UHF ที่ ๒๒ – ๒๗ โดยมีช่อง (Bandwidth) ที่ ๘ เมกกะเฮิร์ตซ์ - เทคโนโลยีที่ใช้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติ จึงมีมาตรฐานที่แตกต่างกันไปตามสภาพต่างๆ - อาจอยู่ในรูปของโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก ซึ่งเปิดให้ผู้รับบริการสมัครสมาชิกในแพ็คเกจของรายการใดๆ - การดำเนินการแบ่งได้เป็น ๒ ส่วน ผู้ให้บริการรายการ ซึ่งต้องปฏิบัติตาม Broadcasting Act (Law No. 32 of 2002) และผู้ให้บริการโครงข่าย ซึ่งต้องปฏิบัติตาม Telecommunication Act (Law No. 36 of 1999) - กำหนดการเริ่มให้บริการในช่วงเวลาเดียวกับบริการโทรทัศน์ระบบดิจิทัล (ฟรีทีวี)
กระบวนการดำเนินการในระบบดิจิทัล	- วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๑ มีการทดลองโครงการทดลองให้บริการโทรทัศน์ระบบดิจิทัล โดยเป็นความร่วมมือระหว่าง TELKOM (ผู้ให้บริการโทรคมนาคม) และ TVRI (กิจการโทรทัศน์บริการสาธารณะ) - หลังจากการทดลองโครงการทดลองฯ ได้กำหนดช่วงเวลาทดลองเพื่อกำหนดรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับโครงสร้างการตลาด เทคนิค และองค์กร - ระหว่างวันที่ ๒๐ – ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๑ รัฐบาลเปิดให้ภาคอุตสาหกรรมส่งข้อเสนอในการทดลองโทรทัศน์ระบบดิจิทัล - DG Postel เตรียมการกำหนดแผนคลื่นความถี่กิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ภาคพื้นดินระบบดิจิทัลทั่วประเทศ - คาดว่าจะสามารถกำหนดนโยบายและแนวทางการกำกับดูแลของกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ระบบดิจิทัลได้ในปี ๒๕๕๒

เกาหลีใต้ (Korean Communications Commission – KCC)

หัวข้อ	รายละเอียด
Korea Communications Commission (KCC)	- เป็นองค์กรเดียวในการกำหนดนโยบายและกำกับดูแลกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม - เกิดจากการรวมตัวของ Korean Broadcasting Commission (KBC) และ Minister of Information Technology and Communication (MIC) ในเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงไปสู่ระบบดิจิทัล
การรวมตัวของสื่อในระบบดิจิทัล	- การรวมตัวของผู้ให้บริการ (กิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ / โทรคมนาคม) - การรวมตัวของบริการ (บอร์ดแบนด์อินเทอร์เน็ต / เคเบิลทีวี / การสื่อสารทางเสียงผ่านเครือข่าย IP) - การรวมตัวของเครื่องรับ (โทรศัพท์เคลื่อนที่ / เครื่องรับโทรทัศน์ / คอมพิวเตอร์) เช่น โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่สามารถรับชมโทรทัศน์ และเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตได้ - การรวมตัวของเครือข่าย (กิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ / โทรคมนาคม) เช่น ไอพีทีวี - บริการและกรอบการกำกับดูแลในระบบดิจิทัลเปลี่ยนแปลงไปเพราะแถบคลื่นความถี่มีมากขึ้นและคุณสมบัติเฉพาะของระบบ
การจัดตั้ง KCC	- เพื่อปรับให้เข้ากับการแข่งขันในกิจการวิทยุ – โทรทัศน์ และโทรคมนาคม ในยุคดิจิทัล จึงได้จัดตั้ง KCC ขึ้นในเดือนกุมภาพันธ์ ๒๐๐๘ โดยรวมหน้าที่ด้านการกำหนดนโยบายและการกำกับดูแลของกิจการทั้ง ๒ เข้าด้วยกัน
	- KCC จึงเป็นองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่ทั้งทางด้านการกำหนดนโยบายและการกำกับดูแลซึ่งเดิมปฏิบัติแยกกันโดย Ministry of Information and Communication และ Korean Broadcasting Commission - Korea Communications Standards Commission (KCSC) เป็นหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นใหม่อีกหน่วยงานหนึ่ง เพื่อปฏิบัติงานงานส่วนหนึ่งที่ KBC ดำเนินการ (หมายเหตุ KCSC ทำหน้าที่ด้านการตรวจสอบเนื้อหารายการ)
วิสัยทัศน์และวัตถุประสงค์เชิงนโยบายของ KCC	- วิสัยทัศน์: ความก้าวหน้าของชาติผ่านทางการสื่อสาร - วัตถุประสงค์เชิงนโยบาย: (๑) ส่งเสริมคุณภาพชีวิตของประชากรโดยการเพิ่มบริการเพื่อประโยชน์สาธารณะ และวางรากฐานของสังคมสารสนเทศในระบบดิจิทัล (๒) พัฒนากลไกการเจริญเติบโต ผ่านทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมสื่อผสม (วิทยุ – โทรทัศน์ และโทรคมนาคม) และสร้างอุตสาหกรรมด้านการผลิตเนื้อหาให้รุ่งเรือง

หัวข้อ	รายละเอียด
วิสัยทัศน์และ วัตถุประสงค์เชิง นโยบายของ KCC (ต่อ)	- การดำเนินการให้บรรลुวัตถุประสงค์เชิงนโยบายสามารถกระทำได้โดยการทำให้ประโยชน์สาธารณะและการพัฒนาอุตสาหกรรมมีความสมดุลย์ โดยใช้การกำกับดูแลและการสร้างสภาพแวดล้อมในการแข่งขันที่เป็นธรรม - เพื่อให้การกำกับดูแลมีประสิทธิภาพและเอกภาพ จำเป็นต้องรวมกฎ ระเบียบด้านวิทยุ – โทรทัศน์ และโทรคมนาคม เข้าด้วยกัน ซึ่งแต่เดิมแยกกันอยู่ในแนวราบ - KCC รวมกรอบกฎ ระเบียบเข้าด้วยกัน ประกอบด้วย กฎหมายพื้นฐาน ซึ่งมีผลใช้บังคับกับ วิทยุ – โทรทัศน์ และโทรคมนาคมในทุกด้าน ซึ่งรวมถึงประเด็นพื้นฐานและเรื่องทั่วไป รวมทั้ง กฎหมายเฉพาะ ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์เฉพาะสำหรับแต่ละกิจการ - KCC ส่งเสริมการแข่งขันในตลาดของกิจการทั้ง ๒ ประเภท และป้องกันไม่ให้เกิดการใช้อำนาจทางการตลาดในทางที่ไม่เหมาะสมของกิจการขนาดใหญ่ โดยกำหนดแนวทางการเข้าสู่ตลาดอย่างเป็นธรรมและไม่มีการกีดกัน - KCC จะกระตุ้นให้เกิดการประกอบกิจการ IPTV ซึ่งเป็นตัวอย่างที่เห็นได้ชัดของกิจการสื่อผสม โดยในเดือนธันวาคม ๒๐๐๗ ได้มีการจัดทำหลักเกณฑ์สำหรับกิจการ IPTV เป็น “พระราชบัญญัติกิจการกระจายเสียงมัลติมีเดียผ่านอินเทอร์เน็ต” (Internet Multimedia Broadcasting Business Act) ซึ่งคาดว่าจะมีกิจการทางธุรกิจเริ่มดำเนินการได้ในเดือนธันวาคม ๒๐๐๘ - KCC จะส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงกิจการภาคพื้นดินให้เป็นระบบดิจิทัล โดยในเดือนมีนาคม ๒๐๐๘ เกาหลีใต้ได้ประกาศใช้ “พระราชบัญญัติเฉพาะด้านการส่งเสริมวิทยุ – โทรทัศน์ ระบบดิจิทัล” (Special Act on Digital Broadcasting Promotion) และกำหนดแผนการเปลี่ยนแปลงอย่างสมบูรณ์ภายในปี ๒๐๑๒ ซึ่งจะต้องประสานกับผู้ประกอบการและผู้ผลิตเครื่องส่ง – เครื่องรับ ในการสร้างการรับรู้เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงและยกระดับการรับสัญญาณดิจิทัลโดยการสร้างอุปกรณ์เครื่องรับ - KCC จะขยายโอกาสการเข้าสู่ตลาดสำหรับกิจการวิทยุ – โทรทัศน์ และโทรคมนาคมใหม่ โดยเปิดให้ขายทอดตลาด (Resale) กิจการโทรคมนาคม และการเรียกคืน / จัดสรรคลื่นความถี่ใหม่ให้เป็นไปตามแนวทางของตลาด - KCC จะกำหนดนโยบายที่ส่งเสริมการบริการอย่างทั่วถึง โดยดำเนินการลดหรือยกเว้นค่าธรรมเนียมโทรคมนาคมสำหรับกิจการที่มีรายได้น้อย การนำใช้เครื่องมือรับสัญญาณวิทยุ – โทรทัศน์ และการเพิ่มรายการที่มีค่าบรรยายเพื่อให้ทุกคนสามารถรับบริการได้

หัวข้อ	รายละเอียด
วิสัยทัศน์และ วัตถุประสงค์เชิง นโยบายของ KCC (ต่อ)	- KCC จะให้ความช่วยเหลือ / สนับสนุนผู้ผลิตเนื้อหาวิทยุ – โทรทัศน์ และในระบบดิจิทัล ซึ่งเป็นปัจจัยหลักของอุตสาหกรรมสื่อผสม โดยการสร้างและคงไว้ซึ่งสิ่งแวดล้อมของการผลิตเนื้อหาในระบบดิจิทัล และส่งเสริมการผลิตและเผยแพร่ในระดับ HD ที่มีคุณภาพสูง - KCC จะดำเนินการอย่างต่อเนื่องในการเพิ่มศักยภาพเครือข่ายวิทยุ – โทรทัศน์ และโทรคมนาคม โดยกำหนดแผนในการเปลี่ยนแปลงเครือข่าย 100Mbps Broadband convergence Network (BcN) อย่างสมบูรณ์ภายในปี ๒๐๑๐ และทดลองเปิดบริการ Giga Internet ซึ่งจะมีความเร็วกว่าอินเทอร์เน็ตที่ใช้อยู่ในปัจจุบันประมาณ ๑,๐๐๐ เท่า - KCC จะสร้างสภาพแวดล้อมของอินเทอร์เน็ตให้มีความปลอดภัย โดยมีกลไกที่สร้างระบบการตอบสนองต่อบริการที่ไม่เหมาะสม ซึ่งมีหน่วยวัด spam ที่ไม่ดี ๓ ตัว ได้แก่ การโฆษณาบริการกู้ยืมเงิน เนื้อหาสำหรับผู้ใหญ่ และ designated drivers
อุตสาหกรรม การสื่อสาร	- ข้อมูลเมื่อเดือนธันวาคม ๒๐๐๗ พบว่ามีเครื่องรับโทรทัศน์ในเกาหลีทั้งสิ้น ๒๐ ล้านเครื่อง ๑๘ ล้านครัวเรือน (คิดเป็นร้อยละ ๙๓ ของครัวเรือนทั้งหมด) โดยมี ๑๗ ล้านครัวเรือนเป็นสมาชิกของโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก (เคเบิลทีวี / โทรทัศน์ดาวเทียม) - มูลค่าการซื้อขายในอุตสาหกรรมวิทยุ – โทรทัศน์ เท่ากับ ๘.๑ พันล้านเหรียญสหรัฐ โดยอยู่ในกิจการภาคพื้นดิน ๓.๔ พันล้าน (ร้อยละ ๔๒ ของทั้งหมด) และมีรายได้จากการโฆษณาร้อยละ ๓๐ จากรายได้การโฆษณาทั้งหมด จึงถือได้ว่าเป็นกิจการที่มีอรรถิพลสูงสุด
ประเภทของกิจการ	- กิจการภาคพื้นดิน มีบริษัทจำนวน ๓๒ บริษัท ดำเนินบริการทั้งสถานีโทรทัศน์ และสถานีวิทยุ มีเพียง ๑ บริษัทที่ดำเนินการเฉพาะสถานีโทรทัศน์ และ ๑๒ บริษัทที่ดำเนินการเฉพาะสถานีวิทยุ - กิจการเคเบิล มีผู้ดำเนินการบริการส่ง ๑๐๓ ราย ผู้ประกอบการทวนสัญญาณ ๑๑๗ ราย และผู้ให้บริการด้านรายการ ๔๘๖ ราย - กิจการผ่านดาวเทียม มีผู้ดำเนินการบริการ ๑ ราย ได้แก่ Skylife - กิจการในระบบดิจิทัล Digital Multimedia Broadcasting (DMB) ซึ่งเริ่มให้บริการกิจการ ๒ ลักษณะ เมื่อปี ๒๐๐๕ ได้แก่ กิจการภาคพื้นดิน และกิจการผ่านดาวเทียม ซึ่งนับว่าเป็นกิจการทางธุรกิจผ่านโทรศัพท์เคลื่อนที่รายแรกของโลก

หัวข้อ	รายละเอียด
กิจการกระจายเสียง และกิจการโทรทัศน์	- กิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ สามารถจำแนกได้เป็นหลายประเภท คือ ~ กิจการภาคพื้นดิน ประกอบด้วย โทรทัศน์บริการสาธารณะ ๓ ราย โทรทัศน์ภาคธุรกิจในส่วนภูมิภาค ๑๑ ราย ~ กิจการผ่านสายเคเบิล ประกอบด้วย ผู้ประกอบการจำนวน ๑๐๓ ราย ในพื้นที่ ๑๑ จังหวัด โดยเมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๕๐ มีผู้เป็นสมาชิกเคเบิลทีวีทั้งสิ้น ๑๕ ล้านราย ~ กิจการผ่านดาวเทียม มี Skylife เป็นผู้ให้บริการรายเดียว มีสมาชิก ๒ ล้านราย ~ กิจการด้านรายการ มีจำนวน ๔๘๖ ราย (สำหรับโทรทัศน์ ๒๑๙ ราย วิทยุ ๒๐๐ ราย และบริการข้อมูล ๖๗ ราย) ซึ่งผู้ประสงค์จะประกอบกิจการดังกล่าวต้องลงทะเบียนกับ KCC ในขณะที่ช่องรายการข่าวและการซื้อ - ขายสินค้า ต้องได้รับใบอนุญาต

มาเลเซีย (Malaysian Communications and Multimedia Commission – SKMM)

หัวข้อ	รายละเอียด
SKMM	- จัดตั้งขึ้นตาม Malaysian Communications and Multimedia Commission Act 1998 (MCMCA) ซึ่งมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๑ - กำกับดูแลตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ~ Communications and Multimedia Act 1998 (CMA) มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๒ โดยมีกฎ ระเบียบประกอบดังนี้ ○ มาตรฐานทางเทคนิค ○ ข้อกำหนดเรื่องการให้บริการอย่างทั่วถึง ○ การป้องกันการกระทำผิด ○ การออกใบอนุญาต ○ คลื่นความถี่ ○ หลักเกณฑ์เรตติ้ง ~ Postal Services Act 1991 (PSA) - อำนาจหน้าที่ครอบคลุมกิจการโทรคมนาคม กิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ และผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต กิจการไปรษณีย์และขนส่ง และ Digital Certification Authorities

หัวข้อ	รายละเอียด
ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ ผู้ให้บริการใน มาเลเซีย	- ประชากร ๒๗.๗ ล้านคน ๖.๐๒ ล้านครัวเรือน - สมาชิกโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก ร้อยละ ๔๓ ของครัวเรือนทั้งหมด - ผู้ให้บริการบรอดแบนด์ ร้อยละ ๑๖.๖ ของครัวเรือนทั้งหมด - ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตที่เชื่อมต่อทางโทรศัพท์ ร้อยละ ๑๓.๙ ของครัวเรือนทั้งหมด - ผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ร้อยละ ๙๐.๖ ของประชากรทั้งหมด - ผู้ให้บริการโทรศัพท์ ร้อยละ ๔๕.๙ ของครัวเรือนทั้งหมด
ข้อมูลเกี่ยวกับ อุตสาหกรรม	- สถานีวิทยุโทรทัศน์ (ฟรีทีวี) ๖ สถานี ~ บริการธุรกิจ ๔ สถานี (TV3, NTV7, CH-9, 8TV) ~ บริการสาธารณะ ๒ สถานี (RTM1, RTM2) - โทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก ๕ ราย ~ ผ่านดาวเทียม ๑ ราย (Astro) ~ อยู่ระหว่างการพัฒนา ๓ ราย (UTV, TMNet, MOL Media) ~ บริการที่ถูกกำหนดให้อยู่ในวงจำกัด ๑ ราย (Fine TV) - สถานีวิทยุกระจายเสียง ๕๑ ช่อง ~ บริการธุรกิจ ๑๙ ช่อง ~ บริการสาธารณะ ๓๒ ช่อง - ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต ๑๙ ราย (จำนวน ๔ รายให้บริการระบบ WiMax 2.3MHz) - ผู้ให้บริการระบบ 3G ๔ ราย - ผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ ๔ ราย - ผู้ให้บริการเสริมอื่นๆ (เช่น Content ทางโทรศัพท์เคลื่อนที่) ๓๗๕ ราย
ส่วนแบ่งทาง การตลาดของสื่อ	- สื่อสิ่งพิมพ์ ร้อยละ ๕๙ - โทรทัศน์ ร้อยละ ๓๓ - วิทยุ ร้อยละ ๔ - อื่นๆ ร้อยละ ๔
การกำกับดูแลด้าน เนื้อหา / รายการ	- แนวทางด้านเนื้อหา ~ Guideline on Prohibited Content แนวทางด้านเนื้อหา / รายการต้องห้าม ~ Guideline on Premium Rate Services on Television แนวทางด้านอัตราค่าบริการลักษณะพิเศษทางโทรทัศน์

หัวข้อ	รายละเอียด
การกำกับดูแลด้านเนื้อหา / รายการ (ต่อ)	- การจัดให้มีการร่วมมือด้านการวิจัยเนื้อหา / รายการในสื่อใหม่ กับสถาบันการเรียนรู้ระดับสูงในท้องถิ่น - สนับสนุนด้านงบประมาณแก่กองทุนเพื่อพัฒนาเนื้อหา / รายการของเครือข่าย เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมของชาวมาเลเซียในการผลิตเนื้อหาเข้าสู่ตลาดในประเทศและไปยังต่างประเทศ
การกำกับดูแลด้านอื่นๆ	- พัฒนา Mandatory Standards on Mobile Content and Services (มาตรฐานอำนาจด้านบริการและเนื้อหา / รายการทางโทรศัพท์เคลื่อนที่) - ทบทวน Access List and Mandatory Standards on Access ซึ่งรวมถึงบอร์ดแบนด์ - จัดทำโครงการ National Ubiquitous Library (ห้องสมุดที่แพร่หลาย) - จัดทำห้องสมุดที่มีระบบ WiFi และเริ่มดำเนินการ Wireless@KL - กำหนดมาตรการจดทะเบียนโทรศัพท์เคลื่อนที่ระบบเติมเงิน - ส่งเสริม Mobile Number Portability - จัดตั้ง Network Security Centre (ศูนย์ความปลอดภัยของเครือข่าย) - ส่งเสริม Spectrum Research Collaboration Program (กิจกรรมความร่วมมือด้านการวิจัยเรื่องคลื่นความถี่)
ข้อกำหนดทั่วไปเกี่ยวกับใบอนุญาต	- สถานีโทรทัศน์ (ฟรีทีวี) ทุกสถานีต้องจัดให้มีเนื้อหา / ภาษาท้องถิ่น ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๖๐ - วิทยุกระจายเสียงต้องจัดให้มีภาษาและเนื้อหาท้องถิ่น (แตกต่างกันไปตามลักษณะใบอนุญาต) - ข้อกำหนดให้นำเสนอข่าวทุกวัน - ข้อกำหนดเรื่องเนื้อหา / รายการต้องห้าม ให้ยึดหลักการตาม Film Censorship Act - ให้มีประกาศเพื่อบริการสาธารณะและประกาศจากรัฐบาลอย่างน้อยสองนาทีก่อนโฆษณาและบริการธุรกิจไม่เกิน ๑๐ นาที ต่อชั่วโมงการออกอากาศ - การออกอากาศสด (หรือล่าช้า) ต้องได้รับความเห็นชอบ - ต้องปฏิบัติตาม Content Code (บทบัญญัติด้านเนื้อหา / รายการ) - วิทยุโทรทัศน์ภาคพื้นดิน (ฟรี) ไม่ควรมี Annual Service Availability เกินร้อยละ ๙๙ - โทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก ~ ร้อยละ ๙๐ ของข้อร้องเรียนเรื่องการเรียกเก็บเงินได้รับการแก้ไขภายใน ๑๕ วัน ~ ข้อร้องเรียนของลูกค้าทั่วไปต้องไม่มากกว่า ๕๐ คน ต่อลูกค้า ๑,๐๐๐ คน

สิงคโปร์ (Media Development Authority – MDA)

หัวข้อ	รายละเอียด
MDA	- ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๑ มกราคม ค.ศ. ๒๐๐๓ โดยเป็นการรวมกันขององค์กร Singapore Broadcasting Authority, Films and Publications Dept และ Singapore Film Commission - มุ่งพัฒนาสิงคโปร์ให้เป็นเมืองที่มีการเคลื่อนไหวของสื่อในระดับโลก รวมทั้ง ส่งเสริมเศรษฐกิจและสังคมที่มีการเชื่อมต่อระหว่างกัน - Develop Singapore into a vibrant global media city so as to foster a creative economy and connected society - กรอบการดำเนินการประกอบด้วย การส่งเสริมและพัฒนาสื่อทุกประเภท รวมทั้ง ประโยชน์ของประเทศและสังคม
การบริหารงาน การกำกับดูแลกิจการ กระจายเสียง / กิจการ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ สิ่งพิมพ์ และศิลปะ	- Broadcasting Act (Cap. 28) ออกใบอนุญาตให้แก่กิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ - Films Act (Cap. 107) ออกใบอนุญาตและจัดระดับความเหมาะสมของภาพยนตร์และวิดีโอ โดย Board of Film Censors (BFC) - Newspaper & Printing Presses Act (Cap. 206) กำกับดูแลนิตยสาร หนังสือพิมพ์ และสิ่งพิมพ์อื่น - Undesirable Publications Act (Cap. 338) กำกับดูแลสิ่งพิมพ์ที่นำเข้ามาจากต่างประเทศ ซึ่งรวมถึง หนังสือ นิตยสาร การ์ตูน และวัสดุบันทึกเสียงต่างๆ - Public Entertainment & Meetings Act (Cap. 257) กำกับดูแลงานศิลปะ เช่น ละคร การแสดงเต้น ดนตรี ทีวี วิทยุ คอนเสิร์ต นิทรรศการ ซึ่งต้องได้รับการอนุญาตก่อนแสดง
แนวทางการ ปฏิบัติงาน	- ส่งเสริมการใช้สื่ออย่างสมดุลย์และมีความรับผิดชอบ - ส่งเสริมให้เกิดการใช้สื่อดิจิทัลที่สามารถโต้ตอบได้ Interactive Digital Media (IDM) โดยการสร้างความตระหนักถึง IDM ผ่านทางการสร้างโอกาสทางวิชาชีพแก่ผู้ที่อยู่ในอุตสาหกรรมสื่อ เช่น ส่งเสริมการเรียนการสอน การสร้างประสบการณ์ที่ดีแก่ประชาชน - สนับสนุนความร่วมมือที่ได้ประโยชน์ร่วมกันระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรม โดยการสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่าง MDA กับประชาชน ระหว่างกิจการบริการสาธารณะและกิจการทางธุรกิจ - สร้างให้สื่อเป็นทางเลือกทางอาชีพ

หัวข้อ	รายละเอียด
แนวทางการจัดทำ ข้อกำหนดและจัดการ นโยบายเพื่อส่งเสริม การเติบโตและ ปกป้องประโยชน์ สาธารณะ	- ส่งเสริมองค์กรให้มีความเป็นมืออาชีพ และสามารถเติบโตได้ - กำกับดูแลน้อย โดยใช้การกำกับดูแลแบบร่วมมือกัน - เปิดองค์กร เป็นผู้ให้คำปรึกษา - ยุติธรรมและตรวจสอบได้ - ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการเป็นเวทีและสนับสนุนทางเทคโนโลยี
การส่งเสริม การพัฒนา อุตสาหกรรม	- เงื่อนไขการอนุญาต เช่น กำหนดจำนวนชั่วโมงอย่างต่ำในการนำเสนอเนื้อหาที่ผลิตในประเทศ (ทั้งที่สถานีฯ ผลิตเอง หรือร่วมผลิต) การเผยแพร่รายการเพื่อประโยชน์สาธารณะ และข้อกำหนดสิ่งที่จะต้องเผยแพร่ (Must carry rules) - หลักเกณฑ์ด้านรายการ เพื่อเป็นแนวทางในการปกป้องค่านิยมที่ดี - การสนับสนุนงบประมาณในการพัฒนาเนื้อหา
Light touch Class Licence Scheme	- เป็นแผนงานสำหรับการกำกับดูแลสื่อใหม่ เช่น อินเทอร์เน็ตและกิจการกระจายข้อมูล (Broadcast data) - ให้ใบอนุญาตแบบอัตโนมัติ คือ ไม่ต้องผ่านความเห็นชอบ - ผู้ผลิตเนื้อหาพิจารณาและระมัดระวังไม่ให้ขัดกับเงื่อนไข และหลักเกณฑ์การปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง - ระมัดระวังเรื่องเชื้อชาติ ศาสนา และเนื้อหาที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจของชนกลุ่มน้อย - ต้องปฏิบัติตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง
IPTV	- เป็นสื่อใหม่ มีกรอบการออกใบอนุญาตดังนี้ ~ กิจการให้บริการทั่วประเทศ ~ กิจการให้บริการเฉพาะกลุ่ม / พื้นที่ เพื่ออำนวยความสะดวกให้มีการประกอบกิจการของรายย่อย ซึ่งส่งผลให้เกิดการแข่งขันและหลากหลายในตลาด และเป็นทางเลือกให้กับผู้บริโภค
การกำกับดูแลด้าน เนื้อหา	- MDA กำหนดลักษณะการกำกับดูแลด้านเนื้อหาต่างกันไปในแต่ละสื่อ โดยมองจากการเข้าถึงและผลกระทบที่มีต่อประชาชน - การกำกับดูแลมาก / เข้าถึงมาก (วิทยุ – โทรทัศน์แบบไม่เสียค่าสมาชิก) - การกำกับดูแลมาก / เข้าถึงน้อย (ไม่มี) - การกำกับดูแลปานกลาง / เข้าถึงมาก (หนังสือพิมพ์ / โทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก / วิดีโอ / ภาพยนตร์)

หัวข้อ	รายละเอียด
การกำกับดูแลด้านเนื้อหา (ต่อ)	- การกำกับดูแลปานกลาง / เข้าถึงน้อย (นิตยสาร / เกม / วิดีโอตามความต้องการ / งานแสดง) - การกำกับดูแลน้อย / เข้าถึงมาก (อินเทอร์เน็ต) - การกำกับดูแลน้อย / เข้าถึงน้อย (หนังสือ / วัสดุเสียง)
การกำกับดูแลกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์	- การกำกับดูแลแบบมีส่วนร่วมกับผู้ประกอบการ - ไม่มีการตรวจรายการก่อนออกอากาศ - กรอบการปฏิบัติของผู้ประกอบการ ได้แก่ หลักเกณฑ์ด้านรายการและโฆษณาที่จัดทำโดย MDA - หลักเกณฑ์กำหนดให้ผู้ประกอบการจัดทำมีรายการที่มีคุณภาพและเคารพในค่านิยมของสังคม ซึ่งครอบคลุมกิจการต่างๆ ดังนี้ ~ รายการโทรทัศน์แบบไม่เสียค่าใช้จ่ายในการรับชม ~ รายการวิทยุแบบไม่เสียค่าใช้จ่ายในการรับฟัง ~ รายการโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิก (ผ่านเคเบิลหรือไอพีทีวี) ~ วิดีโอตามความต้องการ (ผ่านเคเบิลหรือไอพีทีวี) ~ กิจการเฉพาะกลุ่ม (เช่น Razor TV) ~ โฆษณาและการสนับสนุนรายการโทรทัศน์ ~ โฆษณาทางวิทยุ - การบังคับใช้หลักเกณฑ์ โดยการสุ่มตรวจสอบรายการ และการตรวจสอบตามข้อร้องเรียนและผลตอบรับของสาธารณชน - ความผิดจากการกระทำที่ขัดต่อหลักเกณฑ์มี ๓ ระดับ คือ เล็กน้อย มาก และรุนแรง โดยมีค่าปรับไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ เหรียญ โดยผู้ประกอบการมีสิทธิโต้ตอบ ทั้งนี้ รัฐมนตรี (กระทรวงสารสนเทศ การสื่อสาร และศิลปะ) จะพิจารณาจากคำแนะนำ / ยืนยันเกี่ยวกับความผิดดังกล่าวของ Broadcast, Publications & Arts Appeals Advisory Committee
Advisory Committee	- MDA จัดให้มีเวทีพบปะระหว่างผู้แทนประชาชน เพื่อให้เข้าใจถึงความต้องการของสังคมและหาแนวทางร่วมกัน

หัวข้อ	รายละเอียด
Advisory Committee (ต่อ)	- คณะกรรมการที่ปรึกษามีจำนวน ๙ คณะ ประกอบด้วยสมาชิกมากกว่า ๒๕๐ คน ~ Films Consultative Panel ~ Publications Consultative Panel ~ Arts Consultative Panel ~ Programme Advisory Committee for English Programmes ~ Advisory Committee for Chinese Programmes ~ Malay Programme Advisory Committee ~ Indian Programme Advisory Committee ~ Internet & Media Advisory Committee Advisory Council on the Impact of New Media on Society
อุตสาหกรรมสื่อของสิงคโปร์	- สิงคโปร์มีประชากรประมาณ ๔.๔ ล้านคน แต่มีตลาดสื่อที่หลากหลาย ได้แก่ ~ โทรศัพท์แบบไม่เสียค่าใช้จ่ายในการรับชม ๗ ช่อง ~ โทรศัพท์ผ่านสายเคเบิล มากกว่า ๑๐๐ ช่อง ~ ไอพีทีวีและวิดีโอตามความต้องการ มากกว่า ๑๓๐ ช่อง ~ HDTV ๑๐ ช่อง ~ วิทยุกระจายเสียง ๔๓ สถานี (เอฟ.เอ็ม. / ดิจิตอล) ~ โรงภาพยนตร์ประมาณ ๒๐๐ โรง ~ สำนักพิมพ์ต่างชาติ ๒,๐๐๐,๐๐๐ ราย
